

Протокол

№

гр. София, 15.11.2022 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26
състав**, в публично заседание на 15.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8834** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След спазване на разпоредбите на чл. 142, ал. 1 ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, на именното повикване в 12:21 часа се явиха:

ИЩЕЦЪТ Г. С. П. редовно уведомен, не се явява. В залата се явява пълномощникът му - АДВ. С. П., с пълномощно по делото.

ОТВЕТНИКЪТ СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – редовно уведомен, не изпраща процесуален представител.

СГП – редовно призована, се представлява от ПРОКУРОР В..

СЪДЪТ ДОКЛАДВА, че по делото е приложено адм. дело № 13285/2017 г., по описа на АССГ, II-ро отделение, 68-ми състав, с оглед направеното искане в исковата молба.

СТРАНИТЕ (поотделно): Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ счита, че не съществуват процесуални пречки за разглеждане на делото в днешното съдебно заседание, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ДОКЛАДВА се исковата молба и приложените към нея доказателства.

АДВ. П.: Поддържам исковата молба.

Поддържам искането за разпит на свидетел, който водим. Той е извън залата. Искам да направя уточнение, че в исковата молба погрешно съм посочил името на свидетеля. Всъщност той е М. В., а не Д. /М./ П.. Това е лицето, което е било на събитието и в този смисъл моля, да допуснете поправка, която е по моя вина, при изписване на името на лицето, което желаем да бъде разпитано. И в предишното производство по адм. дело № 13285/2017 г. сме го посочили само с малко име и е моя грешката, защото го свързвам с друго лице. Това е свидетеля-очевидец на по-голямата част от случилото се.

Периодът, за който претендираме обезщетение е посоченият от нас в исковата молба. Лихви претендираме от датата на влизане в сила на съдебното решение по адм. дело 13285/2017 г., а именно от 09.03.2018 г., а обезщетението е само за периода на задържането, като претърпените неимуществени вреди са резултат на задържането. Бих казал, че неимуществените вреди продължават да се отразяват на доверителя ми и в този смисъл, уточнявам, че искивият период е от момента на постановяване на заповедта за задържане до момента на предявяване на исковата претенция.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам доказателствени искания. Не възразявам да се уважат доказателствените искания.

СЪДЪТ, с оглед становището на страните

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА като писмени доказателства по делото, приложените към исковата молба заверени копия от заповед за задържане на лице, издадена на 08.11.2014 г. от полицейски орган при 07 РУ при СДВР, Решение № 743 от 09.02.2018 г. по адм. д. 13285/2017 г. по описа на АССГ, 68 с., Удостоверение за дипломиране по специалност „Бизнес мениджмънт“ в Университет Роухемптън – Л., удостоверение за раждане на дъщерята на ищеца.

ПРИЛАГА към настоящото административно производство адм. дело 13285/2017 г. по описа на АССГ, Второ отделение, 69 състав.

ДОПУСКА до разпит като свидетел М. Й. В.

СНЕ СЕ САМОЛИЧНОСТТА НА СВИДЕТЕЛЯ

М. Й. В., на 29 години, българин, български гражданин, със средно образование, безработен към момента, неженен, неосъждан, без дела и родство с ищеца.

Съдът разясни на свидетеля правата и задълженията му и го предупреди за наказателната отговорност по чл. 290, ал. 1 НК.

СВИД. В.: Разбрах това, което ми беше разяснено. О. да говоря истината.

СЪДЪТ ПРИСТЪПИ КЪМ РАЗПИТ НА СВИДЕТЕЛЯ В..

НА ВЪПРОСИ НА АДВ. П. свидетелят отговори: Беше отдавна, но го помня добре случая. Въпросната вечер, преди 5 (пет) години, на 7-ми срещу 8-ми ноември беше. Помня, защото аз на 8-ми ноември имам рожден ден, а на 8-ми Г. имаше планирано

прибиране при семейството си в Англия. Затова излязохме на 7-ми вечерта, на 7-ми срещу 8-ми. Не бяхме сами, минаха и други наши приятели и познати, бяхме по-голяма компания. По принцип, ние с Г. по-раничко си затръгвахме, около полунощ, да се прибирате, понеже той щеше да лети рано сутринта, а спомена и че има уговорка с баща си.

НА ВЪПРОСИ НА СЪДА свидетелят отговори: Събирането беше в заведение в „Студентски град“. Като станахме и си тръгнахме аз и той (Г.), той ме закара до нас. Ние си тръгнахме заедно от заведението. Той караше колата на баща си. Когато спряхме пред нас, аз живея в „Студентски град“, а той живее в „Д.“. Живеем на около 700 - 800 метра разстояние един от друг, а разстоянието от заведението до къщи е около 500 - 600 метра. Когато спряхме с колата пред нас ние се заговорихме вътре в колата и докато говорим близо до нас спря патрулен автомобил. Дойдоха до шофьорското място, фактически до мястото, на което стоеше Г. и ни поискаха документите за проверка и на двамата. Дадохме си документите. След малко дойде един от полицаите, върна ми на мен личната карта, а него го извикаха за някаква проверка, справка, не знам за какво точно. Казаха му да слезе от колата, а през това време колегата на униформения дето го извика, почна да преглежда автомобила. Да го претърсва ли, не знаех как да го нарека. Аз през това време бях вътре в автомобила. Седях отпред, на пасажерското място. Само за момент излязох от автомобила, защото полицаият искаше да погледне под стелката, която беше пред седалката, на която аз седях и затова ме накара да изляза от автомобила. През това време Г. се намираще до патрулния автомобил. Спрямо нашия автомобил, полицейският автомобил беше спрял зад нас. Когато слязох от автомобила аз не видях къде се намира Г. в този момент. Служителят, който искаше да види какво има под стелката, не ми каза какво търси в автомобила. Не видях да взема нещо от автомобила. Аз не съм му гледал в ръцете, но след малко и Г. дойде в колата видимо притеснен. Каза ми, че са му казали да караме след тях.

В този момент аз не слязох от автомобила, нищо, че бяхме до нас. Останах с Г. по мое желание, защото видях, че се е притеснил и поради тази причина реших да не го оставям сам.

За мен лично нямаше причина, а и повод за такъв развой на събитията. Накараха го да кара след тях и доколкото разбрах, за да извършат някаква проверка в 07 РУ. То се намира някъде в „М.“, като караш по [улица]нагоре. По пътя към Районното Г. беше притеснен. По принцип го познавам като доста уравновесен човек, но сега видимо беше притеснен заради полета си и най-вече заради дъщеря му. Тя е малка и той знаеше, че го очаква да се прибере. Те си говорят често, провеждат видео разговори.

Когато стигнахме до районното управление, те (полицаите) го отведоха вътре. Аз останах пред сградата на Районно, вътре в колата. Няма да се учудя да сме прекарвали някой и друг час там, защото аз дори бях задрямал по едно време, бая време си беше да чакам. През това време, през което пътувахме към районното и след това когато аз останах в автомобила, а той влезе заедно с полицаите в сградата на 07 РУ, той (Г.) не ми е казал да се обаждам на някой, за да търся помощ от някой. Не съм търсил помощ от никой, не съм звънял на никой. Не знам колко време съм бил в колата докато го чаках да излезе, но два - три часа, или поне два часа със сигурност, са минали.

Когато Г. излезе изпитваше смесени чувства. Първо беше притеснен заради

предстоящия полет, знаеше че семейството му го чакат да се прибере, а той закъсняваше, заради случилото се. Полетът му беше рано сутринта, около 05:00 - 06:00 часа, нещо такова, мисля даже, че беше в 05:00 часа. Времето, което прекарахме, аз чакайки го пред районното, а той – вътре, му се беше отразило, а и времето на полета приближаваше. По това време той можеше вече да си е в тях, а не в районното. След това, бързахме да се прибера аз, той бързаше да ме остави и след това да се прибере. Имаше уговорка с баща си. На никой не беше звъннал и не беше казал, че има някакви неприятности от такъв род и това също го притесняваше, защото знаеше, че и баща му го чака.

Той (Г.) успя да си хване полета. Ние после говорихме, но беше на ръба. Той се беше притеснил най-вече за семейството си и за уговорката с баща си. Той държи много на близките си. Особено респектиращо възприема баща си, а семейството му е слабост, дъщеря му най-вече.

За мен и за него това беше първа среща с полицията, която протече по този начин. Сега може и да съм весел, но тогава никак не ми беше весело, защото го виждах, че той се беше притеснил. Аз се притесних в случая заради него.

Той и до ден днешен, като излезем, където види полицаи ги избягва. Почва да се държи по-неадекватно, да търси как да избяга от вниманието им, заобикаля ги.

Познавам Г. отпреди може би от 4 - 5 (четири-пет) години преди този случай. Имаме общи приятели и познати, имаме и общи интереси, хобита.

Понастоящем той живее в Англия. Контактите ми с него са само когато си е в България. Той успява често да се прибира тук.

НА ВЪПРОСИ НА АДВ. П. свидетелят отговори: С Г. споделяме общи интереси към една и съща марка автомобили, модел също така, а имаме и общи теми на разговор, общи мнения по различни теми.

Преди случая познавах Г. като уравновесен, коректен, лоялен, добре образован, интелигентен човек.

Знам, че има завършено юридическо образование. Знам и учеше в Англия, но не знам докъде стигна там с образованието му, имам предвид дали и какво е завършил.

Поведението на Г. при даването на документите ни за проверка на полицаите, след като моите ги върнаха, а на него му казаха, че трябва да отиде до районното, беше напълно нормално, до момента, в който не ни накараха да ги последваме.

АДВ. П.: Бихте ли, по-скоро имате ли спомен какво е споделил Г., в смисъл, искам да ви попитам, като казахте, че сте отишли до 07 РУ, Г. в колата на, в патрулната кола ли е бил или е управлявал своята и вие ли управлявахте колата на Г. ?

СЪДЪТ КОНСТАТИРА, че свидетелят вече е отговорил на този въпрос.

АДВ. П.: Пътувайки натам към Районното сподели ли нещо с вас Г. по повод на задържането, по повод на действията на полицията? Каза ли ви нещо, както казахте, за своите притеснения, какво го е притеснило?

ПРОКУРОРЪТ: Аз възразявам срещу този въпрос, защото в нито един момент свидетелят не заяви, че са били задържани. Единственото, което каза той е, че Г. е бил до патрулния автомобил на полицаите, след това се е върнал и са последвали

полицейският автомобил. Не е ставало въпрос за задържане, арестуване и такива неща.

АДВ. П.: Да. Може би неправилно формулирах въпроса си.

НА ВЪПРОСИ НА АДВ. П. свидетелят отговори: Докато пътувахме към Районното управление Г. ми каза, че въобще не разбира за какво става въпрос. Когато тръгнахме към Районното Г. не ми е споделил какво са му казали полицаите, за да ги последваме. След като го изчаках от районното и тръгнахме да се прибираме Г. ми сподели нещо от рода, че заради посещение на някаква Еврокомисия те (полицаите) му казали, че извършвали проверки. Това са му го казали на него в Районното, но кой точно - не знам.

Когато тръгнахме да се прибираме от Районното бързахме заради въпросния полет.

АДВ. П.: Как изглеждаше Г., какъв беше ефектът от този му престой в Районното управление ? Как го възприехте вие, как приехте това събитие ?

СВИД. В.: Най-вече бързаше заради дъщеря си.

НА ВЪПРОСИ НА АДВ. П. свидетелят отговори така: Като промяна в състоянието на Г. забелязах, че при излизането от Районното, той беше по-нервен и притеснен и на база притеснението изгуби концентрация. Постоянно повтаряше, че има среща с баща си и се притесняваше дали ще стигне навреме за тази среща или няма да успее понеже не се беше обаждал на никой, нито аз се бях обаждал на някой и пак повтаряше, че се притеснява така, на няколко пъти, че е обещал на К., на дъщеря му, да се прибере, да се видят и така нататък. Сподели, че ако не се яви на работа, а той по това време работеше в някаква застрахователна компания там, не знае какво ще обяснява, понеже това как да го нарека – задържане ли, ще бъде пречка, която уронва авторитета му и не знае по какъв начин ще му повлияе на работата, ако по тази причина не успее да се прибере навреме, за да отиде на работа.

И след случая съм имал контакти с Г.. Той си идва постоянно в България. В 99 % от случаите, в които си идва, се виждаме. Не се виждаме тогава, когато аз не съм тук. Коментирали сме случая след това.

Общо взето, всеки път след този случай когато той види патрулен автомобил на улицата го заобикаля, ако има накъде, а ако няма накъде, на връщане минава по друг път. Когато влезем в заведение и влязат униформени той гледа надолу, да не се забелязва, и избягва пряк контакт с тях. Общо взето той си го помни този случай.

АДВ. П.: А как, какво тази случка или това задържане, да, не сте казали задържане, но да кажем този престой в 07 РУ, как се отрази, според вас на Г. на неговото отношение към органите на полицията, в смисъл как ?

ПРОКУРОРЪТ: Свидателят вече отговори на този въпрос - че ги заобикаля.

СВИД. В. : Предвид образованието си Г. доста добре се ориентира какво прави – дали е в нарушение и така нататък.

НА ВЪПРОС НА СЪДА свидетелят отговори: Да, с Г. сме си говорили за случилите се събития въпросната вечер и според него, оценката му е, че повод и причина нямаше, за да се случат тези неща. Той няма никакво доверие в органите на реда, под

формата как да го нарека на служителите на „Охранителна полиция“. Казва, че това никога не може да се случи в Англия, да речем. Дори по някаква причина да се налага да се извършва проверка на някого, не може да има такава промяна в ежедневието си, на база на нищо... Видимо Г. има някакви притеснения от това че как да се изразя по-точно, че полицията така работи. Затова той си ги заобикаля и гледа да избягва по всевъзможни начини контакт със служители на полицията, а той е човек, запознат със закона и въпреки, че се съобразява с него, пак търси начин да ги избягва.

НА ВЪПРОСИ НА АДВ. П. свидетелят отговори: Последно с Г. се видяхме преди около месец някъде.

Той продължава да спазва дистанция по отношение на органите на реда. Съобразява се къде ще спре, в смисъл, че знае къде са застанали и да не стане повод да влезе в полезрението им.

При среща с полицейски органи той (Г.) е като в предсъстезателна треска, става друг човек в такъв момент. Притеснява се, пак си въобразява, че може да му случи същото нещо и така. За него това е неестествено поведение по моя преценка.

НА ВЪПРОСИ НА СЪДА свидетелят отговори: Да, според мен Г. се притеснява, че може да бъде отново обект на проверка от служителите на полицията. Според мен, ако служител на реда трябва да изпълни служебните си задължения като ме спре, за да извърши проверка на документите ми, или ако е видял нещо нередно при управлението на автомобил, или дори и да не видял нищо нередно, но да е преценил, че е видял лично мое неадекватно поведение, трябва да ме спре, да се представи, да ми провери документите, ако прецени – нещо да му покажа, да му откряне да погледне и там каквото и да било, в смисъл, както реши и дотам.

Проверката въпросната вечер протече по по-различен начин от това, което описах, че трябва да се извърши по време на една такава проверка. Разликата беше в маниерите на поведение – начинът, по който си крачат униформените, с пренебрежение започнаха да отварят, да оглеждат вътре в автомобила, да подхвърлят, това е според мен малко над необходимото за една проверка на документи.

НА ВЪПРОС НА ПРОКУРОРА свидетелят отговори: Не казвам, че полицаите са подхвърлили нещо в автомобила на Г. по време на проверката, а в смисъл, че просто с пренебрежение повдигна стелката, след което я подхвърли, но все пак тя е чужда собственост. Ти по какъв начин може да се чувстваш сигурен при такова отношение ? Няма как да знаеш какво ще последва след тези действия.

НА ВЪПРОСИ НА СЪДА свидетелят отговори: Когато съм тук се виждаме с Г., да. Скоро не съм пътувал извън страната, но в страната – да пътувам.

Бил съм проверяван и друг път от служители на полицията в страната, да. Има огромна разлика от тази проверка и другите проверки, които са ми правили. В 99 % от другите проверки са протичали по друг начин. Така, както казах, че си представям да бъде извършена проверката, по начин, по който не ми създава стрес, така са ме проверявали в преобладаващата част от проверките, които са ми извършвани. В конкретния случай бързо се развиха събитията, но когато полицаят дойде до колата да ми върнат моите документи и да кажат на Г. да отиде с него до патрулния автомобил, тогава вече почнах

да се замислям Какво става ?, Защо става ?

Това, което ми създаде на мен стрес при този случай е съвкупност първо от поведението на въпросния проверяващ, после и от поведението на моя приятел, в смисъл, аз като го виждам, че се притеснява видимо, а той по принцип не е притеснителен човек и си дадох сметка, че нещата не се случват по начина, по който трябва.

НА ВЪПРОСИ НА АДВ. П. свидетелят отговори: На мен и на Г. не ни стана известно по какъв повод Г. трябваше да последва патрулния автомобил до 07 РУ.

Г. не е дал повод при шофирането на колата или с поведението си по време на проверката на документите ни да се задълбочи тази проверка. Ние си говорихме в автомобила. Не сме се и движили дори тогава когато до нас спря патрулния автомобил на полицията.

Да, Г. ми каза, че е казал на проверяващите полицаи, че има предстоящ ранен полет.

АДВ. П.: Нямам други въпроси.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам въпроси.

Със съгласието на страните съдът освободи свидетеля от съдебната зала.

АДВ. П.: Нямам други доказателствени искания. Считаю, че следва да се даде ход по същество.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам доказателствени искания.

СЪДЪТ, с оглед становището на страните, че няма да ангажират други доказателства, тъй като делото е изяснено от фактическа страна, счита, че следва да се приключи съдебното дирене и да се даде ход на устните състезания, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО ДИРЕНЕ.
ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ.

АДВ. П.: Уважаема госпожо съдия, моля да приемете за установени твърденията ни в обстоятелствената част на исковата молба, които се подкрепят както от представените доказателства по делото, включително и в производството пред АССГ за отмяна на заповедта за задържане, така и от свидетелските показания на днес разпитания свидетел М. В..

Считаме, че в конкретния случай, а и не само, но предмет е само конкретният случай, действията на органите на МВР по отношение на Г. П. действително са излезли извън нормалното и стандартно поведение при нормална проверка в малките часове на деня и съвсем непровокирано, без каквото и да било основание и повод, същият е бил задължен да придружи полицейските служители в 07 РУ, където несъмнено е престоял около 2 (два) часа, а заедно с проверката, която е била извършена в района на „Студентски град“ за

изясняване на евентуална съпричастност на Г. П. в някакво деяние, подлежащо на проверка от органите на МВР, тя е продължила повече от необходимото. Било е напълно неоснователно задържане, което е доказано в производството пред друг състав АССГ по адм. дело № 13285/2017г., с което е отменена като незаконосъобразна заповедта за задържане и несъмнено, не толкова нуждаещо се от доказване е и отрицателното въздействие, което имат действията на органите на полицията спрямо граждани, които не са дали повод за проверка и задържане, и могат да бъдат определени само като полицейски произвол. Няма съмнение по отношение на това поведение.

На всички ни е известно какво е самочувствието, поведението и действията на повечето служители на МВР. Не правя никакви аналогии с публични факти и достояния, но това е обществена тайна и на всеки е ясно, че превишават редовно своите права и именно затова се стига до въпросния полицейски произвол, а и съответно това въздействие, което оказват тези действия, когато няма основание, несъмнено водят до трайни следи в психическо отношение и в емоционално отношение у всеки един гражданин и в конкретния случай, както се установи от свидетелските показания, това е въздействало върху Г. П. независимо, че той има висше юридическо образование, известни са му законите и още повече вижда колко незаконосъобразни са тези действия и как когато човек е на страната на правдата и би желал да се спазват законите на страната, точно да се спазват, и когато не е давал повод, как се отразява това върху един нормален гражданин, или един юрист. Това е напълно неприемливо и несъмнено е оставило трайна следа в емоционално отношение - като стрес, като притеснения, както по повод на семейството на Г. П. в Л., в Англия, така и по отношение на семейството му - родители в България, в С., така и по отношение на работата му в Англия, а и по отношение на следването му в Л.. Към настоящия момент Г. П. продължава да работи в Л., завърши второ висше „Мениджмънт“ в Л. Ю. и затова Вашето решение следва да се съобрази именно с конкретното поведение, което са имали служителите на полицията и конкретното въздействие на тези неправомерни действия на полицията спрямо Г. П..

Моля, предвид на това, да постановите решение, с което да уважите претенцията, която в никакъв случай не може да оправдае нанесените морални болки и страдания, но по справедливост, както съобрази съда. Моля да постановите решение съобразно искането ни, както и да присъдите направените по делото разноски от доверителя ми.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаема госпожо съдия, ще моля да отхвърлите исковата молба изцяло или ако я уважите, да присъдите обезщетение в минимален размер.

Според мен, по никакъв начин от събраните по делото писмени доказателства, изключая материалите по предходното административно производство, с което е отменена заповедта за задържане, не се доказва преживян стрес, напрежение и каквото и да било друго подобно преживяване от страна на П..

В днешното съдебно заседание, колкото и да се опитваше уважаваният от мен

адвокат да измъкне нещо от свидетеля, единственото нещо, което чуваме от свидетеля е, че той е бил възмутен, самият той, свидетелят е бил възмутен от поведението на полицаите и то от поведението на един от тях, който бил подхвърлил стелката в автомобила – нещо, което няма как да е било възприето от пострадалия П. в случая, защото той към този момент не се е намирал вътре в автомобила си или в близост до него, а се е намирал на съвсем друго място, както обясни свидетелят, че дори не го е виждал в този момент. С. ясно, че нито е бил задържан, официално говоря, като задържане, не са му били слагани белезници и не му е било ограничено правото на придвижване по никакъв начин. Самият той е управлявал автомобила си до полицейското управление, следвайки патрулния автомобил и това което каза в днешното съдебно заседание свидетелят - единственото, което каза, че след този случай когато видел полицаи, ищецът избягвал срещата с тях. Оставаме с впечатление, че преди това е търсел срещата с полицаи, пък сега вече избягвал тази среща. Така, че считам, че по никакъв начин не беше установено да е преживял стрес, напрежение и други подобни негативни емоции. Единственото притеснение, за което стана ясно, е било да не би да си изпусне полета. Както стана ясно този полет не е бил изпуснат, така че в този ред на мисли, аз ви моля, да се произнесете с вашето решение.

АДВ. П. (реплика): Не мога да възприема казаното от представителя на прокуратурата по отношение на това, че адв. П. се е старал по всякакъв начин с всевъзможни средства да измъкне нещо от свидетеля, което не отговаря на истината. Тези многобройни въпроси, които бяха зададени са свързани с доказването на въздействието на задържането върху Г. П. и имаха единствена цел процесуално да не нарушим начина, по който следва да бъдат зададени, така че да не се дават предварително отговори на поставените въпроси на свидетеля. Затова се постарях да задам въпросите доста издалеко и всъщност това не са увъртания, а са си надлежни процесуални действия. Вярвам, че вие не установихте друго нито съм въздействал върху свидетеля с начина, по който са му поставяни въпросите.

Също така, не споделям мнението на прокурора по отношение на това, че липсвали доказателства за настъпилите неимуществени вреди, а те се ограничавали единствено към момента на задържането, в притеснението да не бъде изпуснат полета. Преживяното от Г. П. е нещо, което няма нормален човек на когото това да не му повлияе отрицателно. Не го пожелавам на никого.

СЪДЪТ ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ В СРОК!

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 13:15 часа.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР:

